

Chương 11

“Chỉ Cần Con Có Thể Hoà Thuận Được Với Lý Trác Vân, Sau Này Mẹ Sẽ Không Nhúng Tay Vào Chuyện Tình Cảm Của Con Nữa



Quãng thời gian tươi đẹp luôn trôi qua rất nhanh.

Lệnh Mạn được trải qua một tuần lễ tự do tự tại, cuối cùng cũng đã đến lúc Lý Trác Vân xách hành lý từ Mỹ quay về.

Trúng ngày nào không trúng lại rơi trúng ngay vào ngày sinh nhật của Lệnh Mạn.

Hạ Vũ Nhu nói là muốn tổ chức long trọng một chút, bà tự mình xuống bếp làm một bàn thức ăn, lại dặn đi Trần đi mua một chiếc bánh sinh nhật hai tầng, Lý Trác Vân không thích ăn sô cô la, nhất định không được mua vị sô cô la.

Lệnh Mạn buồn bực, rốt cuộc thì đây là sinh nhật của cô hay là sinh nhật của Lý Trác Vân?

Hiển nhiên là, trong lòng Hạ Vũ Nhu, hôm nay Lý Trác Vân mới là nhân vật chính, bà muốn nhân cơ hội này để lấy lòng anh.

Thế nhưng Lệnh Mạn cảm thấy rất có thể chuyện này sẽ thành khéo quá hoá vụng.

Mười một giờ trưa, chiếc xe chở Lý Trác Vân về đến nhà, Hạ Vũ Nhu tự mình ra cửa nghênh đón, tất cả người giúp việc trong nhà cũng đồng loạt chạy ra.

Bày trận cứ như là đang chuẩn bị đón tiếp minh tinh vậy.

Lệnh Mạn đứng ở phía sau đám người xem cuộc vui.

Lý Trác Vân bước xuống xe, vẫn là khuôn mặt kiêu căng ngang ngược như cũ.

Mấy người giúp việc xúm vào phục vụ anh, nhưng Lý Trác Vân không muốn cho người khác đụng vào dụng cụ của mình, nên anh tự xách hành lý đi vào biệt thự.

Hạ Vũ Nhu vội vàng tiến đến, dịu dàng ân cần hỏi thăm: “Tiểu Vân vẫn chưa ăn trưa đúng không, có đói bụng không vậy? Đồ ngoại chắc con ăn không quen, thế nên dì đặc biệt hầm canh gà cho con bồi bổ đó.”

Lý Trác Vân không thêm đề ý, bà lại tiếp tục nói: “Hôm nay là sinh nhật Lệnh Mạn, trưa nay chúng ta ăn ở nhà trước, đợi buổi tối ba con về cả nhà ta sẽ cùng ra nhà hàng.”

Một câu “Tôi ăn rồi.” của Lý Trác Vân đã quăng hết tất cả công sức chuẩn bị suốt cả buổi sáng của Hạ Vũ Nhu vào thùng rác.

Bà cứng họng đứng tại chỗ.

Lý Trác Vân đã sai chân bước thẳng lên lầu.

Lệnh Mạn nhìn Hạ Vũ Nhu đang luống cuống không biết nên làm gì.

Sau đó Hạ Vũ Nhu nói với cô: “Con đi khuyên nhủ xem sao.”

Lệnh Mạn cảm thấy không thể tin nổi, cô dùng ngón tay chỉ vào người mình: “Mẹ bảo con đi khuyên nhủ?”

Bà không biết bọn họ là khắc tinh sao?

“Không phải khuyên, cậu ta không ăn thì thôi.” Lệnh Mạn mới không thêm đi ấy, cô ngồi xuống bàn ăn, bắt đầu dọn cơm.

Thế lại càng hay, đùi gà cánh gà đều thuộc về cô hết.

Lệnh Mạn đang suy nghĩ thì đột nhiên Hạ Vũ Nhu đi tới, múc một bát canh, lại thêm một cái đùi gà bự.

Lệnh Mạn nhìn bà chăm chăm: “Mẹ làm gì đấy?”

Hạ Vũ Nhu vẫn chưa từ bỏ ý định: “Dù sao cũng phải để thằng bé ăn một chút.”

Tim Lệnh Mạn đau như cắt: Đùi gà của tôi!

Hạ Vũ Nhu leo lên lầu hai, gõ cửa phòng Lý Trác Vân, không thấy có ai đáp lại, bà liền đẩy cửa tiến vào.

Lý Trác Vân đang ngồi trên bàn đọc sách, đưa lưng về phía cửa.

Hạ Vũ Nhu bưng canh để trên bàn, nhẹ nhàng nói: “Tiểu Vân, ăn rồi cũng không sao, con uống thêm chút canh đi. Dì vẫn nhớ hồi nhỏ con thích uống canh gà mái hầm, dì đã hầm nhỏ lửa trong hai tiếng đồng hồ, nhất định là sẽ rất đậm đà.”

Lý Trác Vân mặt không đổi sắc chơi đùa với chiếc kính thiên văn trên bàn, vẫn không hề để ý tới bà.

Hạ Vũ Nhu có chút lúng túng, nói: “Vậy dì để canh ở đây, lát nữa con nhớ uống nhé.”

Bà lén nhìn biểu tình của Lý Trác Vân, do dự đi ra ngoài.

Lệnh Mạn gọi Hạ Vũ Nhu tới ăn cơm, đưa cho bà đôi đũa sạch: “Mẹ, mẹ mau ăn đi, thức ăn sắp nguội hết rồi.”

Vẻ mặt Hạ Vũ Nhu khó xử, dáng vẻ như muốn nói lại thôi.

Đúng lúc này, đột nhiên từ trên lầu vọng ra một tiếng gầm: “DÌ TRẦN !”

Tất cả người giúp việc trong nhà đều giật mình sững sốt, ngẩng đầu nhìn lên.

Lại quát thêm một tiếng: “DÌ TRẦN ĐÂU!!”

Bấy giờ dì Trần mới kịp phản ứng, nhanh chóng chạy lên lầu.

Một đám người bao gồm cả Lệnh Mạn và Hạ Vũ Nhu cùng buông bát đũa xuống, đi theo sát đằng sau, xem cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra.

Lý Trác Vân đứng trong phòng, vẻ mặt u ám, chỉ vào con chó vải trên đầu giường.

“Đồ của tôi đâu?”

Lệnh Mạn biết, đó là con chó vải mà cô đưa anh về nhà ông bà nội lấy.

Dì Trần hơn năm mươi tuổi, bị tiếng gầm của Lý Trác Vân dọa sợ nơm nớp.

Bà ấy dè dặt nhìn anh, cẩn thận đáp lời: “Không phải là vẫn còn ở kia sao?”

Lý Trác Vân cao giọng: “Tôi đang nói đồ ban đầu!”

Lúc này Lệnh Mạn mới phát hiện ra, con chó vải kia đã được thay áo mới, mặc dù vẫn giống y như trước, nhưng rõ ràng là đồ mới hoàn toàn.

Dì Trần lập tức trầm mặt.

Mọi người trong phòng đều yên lặng như tờ.

Mãi sau, Hạ Vũ Nhu mới lí nhí nói: “... Là dì đổi.”

Ánh mắt sáng quắc của Lý Trác Vân chuyển sang người bà.

Hạ Vũ Nhu khẽ hít một hơi, nói: “Dì thấy con kia của con cũ quá, lại bị rách nhiều chỗ, dì liền nghĩ đủ mọi cách đặt một con khác giống y như đực, đây là mẫu mã từ mười mấy năm trước rồi, rất khó để tìm mua ở thành phố, thế nên dì tìm người...”

Lý Trác Vân cắt ngang lời bà: “Con cũ đâu rồi?”

Hạ Vũ Nhu không lên tiếng.

Lý Trác Vân bước đến, nhìn chằm chằm vào bà: “Tôi đang hỏi bà, con cũ đâu?”

Hạ Vũ Nhu vẫn không dám hé răng.

Trong lòng bà ý thức được chuyện tốt mình làm đã gây ra hậu quả tồi tệ. Lệnh Mạn lặng lẽ giải tán đám đông.

Trước mặt tất cả người làm trong nhà, con trai riêng của chồng lại to tiếng mắng chửi bà chủ, chuyện này mà bị truyền ra ngoài thì mặt mũi và danh tiếng của Hạ Vũ Nhu làm sao mà giữ được.

Trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ.

Lúc này Hạ Vũ Nhu mới thấp giọng nói: "... Dì vứt đi mất rồi."

Lý Trác Vân cau mày.

"Vứt chỗ nào?"

"Vứt vào trong thùng rác." Hạ Vũ Nhu càng nói càng cảm thấy chột dạ: "Mấy ngày trước, xe rác đã lái xe tới lấy đi..."

Lý Trác Vân đen mặt lại, áp suất xung quanh giảm xuống thấp đến cực điểm.

Một lúc lâu sau.

Anh giận quá hoá cười: "Hạ Vũ Nhu, tôi thực sự nghi ngờ là bà đang cố ý."

Hạ Vũ Nhu vội vàng giải thích: "Không phải không phải, Tiểu Vân à, dì chỉ muốn đổi cái mới cho con mà thôi, dì không biết nó quan trọng với con như vậy..."

"Ra khỏi phòng tôi." Lý Trác Vân lạnh lùng nói.

"Xin lỗi Tiểu Vân, thực sự là dì không cố ý, nhất định dì sẽ nghĩ cách tìm về cho con."

"ĐI RA NGOÀI!" Lý Trác Vân to tiếng, vung tay hất bát canh gà trên bàn xuống đất: "Sau này tôi không cho phép bà bước vào phòng tôi dù chỉ nửa bước."

Chiếc bát sứ rơi mạnh xuống đất vỡ tan tành, mảnh vụn và canh nóng văng hết lên trên đầu Hạ Vũ Nhu.

Lệnh Mạn không thể nhìn nổi nữa, cô tiến lên kéo Hạ Vũ Nhu ra phía sau mình.

Cô nhìn thẳng vào mắt Lý Trác Vân, nói từng chữ một: "Lý Trác Vân, bất kể thế nào đi chăng nữa thì bây giờ bà ấy cũng là vợ của ba cậu, đề nghị cậu hãy biết tôn trọng với người bề trên."

Lý Trác Vân chỉ tay ra cửa: "Cút."

Lệnh Mạn hít sâu một hơi: "Cậu nói cái gì?"

Lại một tiếng rống to: “CÚT RA NGOÀI!”

Hạ Vũ Nhu đứng phía sau sợ sệt kéo tay Lệnh Mạn: “Đi thôi...”

Nhưng kéo thế nào Lệnh Mạn cũng không nhúc nhích.

Cô đứng im tại chỗ đấu mắt với Lý Trác Vân, ánh mắt dữ dội, không ai chịu nhường ai.

Sau đó, Lệnh Mạn quay người, kéo Hạ Vũ Nhu đi thẳng ra ngoài.



Khu biệt thự Kim Đỉnh nằm ở ngoại ô, trong vòng bán kính mười kilomet không có lấy một hiệu thuốc nào, Lệnh Mạn phải lái xe vào trong nội thành mới mua được một tuýp thuốc mỡ.

Cô quay về, cầm thuốc mỡ đi vào phòng Hạ Vũ Nhu, Hạ Vũ Nhu đang ôm bụng ngồi trên giường, bả vai run rẩy.

Lại khóc?

Lệnh Mạn cảm thấy đau hết cả đầu.

Khi cô còn bé Hạ Vũ Nhu thích khóc vô cùng, đặc biệt trong khoảng thời gian ba cô vết sạch tiền của nhà rồi bỏ đi, ngày nào bà cũng lấy nước mắt để rửa mặt, khóc đến thương tâm.

Mấy năm gần đây khó khăn lắm mới không thấy bà khóc nữa, thế mà bây giờ bị Lý Trác Vân kích động, lại bắt đầu khóc.

Lệnh Mạn đi đến ngồi xuống cạnh bà, nhẹ giọng an ủi: “Sao mẹ phải khóc, cần gì phải tức giận vì một thằng nhóc không hiểu chuyện chứ.”

Hạ Vũ Nhu lắc đầu, khóc đến lê hoa đái vũ: “Mẹ chỉ đang giận chính bản thân mình.”

“Sao phải tự giận mình?”

Hạ Vũ Nhu tự oán trách: “Mẹ không biết suy nghĩ, đáng lẽ ra không nên tùy tiện đụng vào đồ đạc của thằng bé.”

Lệnh Mạn nói: “Chỉ là một món đồ chơi mà thôi, cho dù có quan trọng đến đâu đi chăng nữa thì cậu ta cũng không được phép to tiếng với mẹ trước mặt bao nhiêu người như vậy, không có chút lễ phép nào cả.”

Hạ Vũ Nhu nói: “Không liên quan gì đến Tiểu Vân, thằng bé vẫn còn nhỏ, không kìm chế được là chuyện bình thường.”

Lệnh Mạn chỉ vào mấy chỗ bị bồng trên chân bà: “Mẹ vẫn còn nói đỡ cho cậu ta nữa.”

Hạ Vũ Nhu cúi đầu ủ rũ, nản lòng nói: “Mẹ biết thằng bé không thích mẹ như vậy cũng là có nguyên nhân cả, khi thằng bé còn nhỏ mẹ đã đối xử không tốt với nó.”

“Mẹ đối xử với cậu ta như vậy còn chưa đủ tốt nữa sao?” Lệnh Mạn nghe thấy liền không phục: “Ban đầu không phải vì mẹ bắt con đưa cậu ta về thì cậu ta đã bị cơn sốt nướng hồng não, thành trẻ thiếu năng rồi.”

“Không phải chuyện đó.” Hạ Vũ Nhu khẽ lắc đầu: “Ngày đó con đang trên lớp học, mẹ vẫn luôn giấu con chuyện này.”

Lệnh Mạn hơi nghi ngờ: “Chuyện gì vậy?”

“Con có còn nhớ Tiểu Lại ở đối diện nhà chúng ta ngày xưa không?”

“Có.”

“Có một hôm Tiểu Lại nói bị mất tiền tiêu vặt, nghi ngờ Lý Trác Vân ăn trộm nên đi sang tìm mẹ đối chất. Lúc ấy Lý Trác Vân sống chết không chịu nhận, mẹ cũng không biết chuyện gì xảy ra. Thế nhưng sau đó Tiểu Lại liên tiếp nói mình bị mất đồ, kéo cả ba mẹ nó sang tận cửa nhà mình nói chuyện. Mẹ không muốn tình cảm hàng xóm láng giềng bị sút mẻ, lại cảm thấy Tiểu Vân lúc nào cũng âm trầm, có khi thực sự làm ra chuyện ăn trộm cũng nên, vì thế mẹ đã bắt thằng bé phải xin lỗi người ta. Mãi sau này mẹ mới biết được, hoá ra vốn dĩ chẳng có hề có chuyện mất cắp nào cả, tất cả đều do Tiểu Lại bịa chuyện ra để hãm hại Tiểu Vân.”

Hạ Vũ Nhu vô cùng ảo não: “Haizz.. Bây giờ nhớ lại, vào cái lúc mẹ ép Tiểu Vân nói lời xin lỗi, ánh mắt thằng bé nhìn mẹ cũng giống hệt như ánh mắt ngày hôm nay. Chắc chắn thằng bé đã hận mẹ từ lâu rồi.”

Lệnh Mạn nghe được chuyện này thì suy nghĩ bắt đầu thay đổi.

Cái tên Lý Trác Vân này tính tình vốn ương ngạnh, ép buộc cậu ta xin lỗi đúng là chẳng khác nào đang ép cậu ta đi chết.

Cô rất hiểu mẹ mình, bà không bao giờ có chủ kiến riêng, ai nói sao đều nghe vậy, Lý Trác Vân oán trách bà cũng không phải là không có đạo lý.

Nhưng lúc này cô cũng chỉ có thể an ủi Hạ Vũ Nhu: “Chuyện đã qua rồi thì không nhắc lại nữa, bây giờ Lý Trác Vân đã trưởng thành rồi, cậu ta cần phải biết chịu trách nhiệm cho hành động và lời nói của mình.”

Hạ Vũ Nhu cầm tay Lệnh Mạn, chậm rãi nói: “Sau khi ba con bỏ lại hai mẹ con ta, mẹ ở vậy suốt mười năm trời, chớp mắt một cái giờ đã bốn mươi lăm tuổi, đến cái tuổi này rồi thì mẹ cũng không còn cần cái gì gọi là mặt mũi nữa, ước muốn duy nhất của mẹ bây giờ đó là có một gia đình yên ấm thuận hoà, tất cả những chuyện khác đều không quan trọng. Một khi mẹ đã gả cho Lý Nghiễm Thời thì dù thái độ của Tiểu Vân đối với mẹ có tệ đến đâu đi

chăng nữa, mẹ cũng vẫn sẽ coi thằng bé như con trai mình, mà có mẹ nào lại đi so đo chấp nhặt với con trai chứ?”

Lệnh Mạn vừa muốn mở miệng, Hạ Vũ Nhu lại nói tiếp: “Mạn Mạn, mẹ hy vọng con có thể vì sự yên ấm của gia đình mà nhịn xuống một chút, hãy coi Tiểu Vân như em trai ruột của con, dù thằng bé có bướng bỉnh đến mức nào thì cũng vẫn là em trai con, con hãy cố gắng bao dung và chăm sóc thằng bé, cứ coi như là vì mẹ con, có được hay không?”

Lệnh Mạn cúi đầu im lặng, rất lâu không đáp lời.

Hạ Vũ Nhu như vô tình nhắc một câu: “Khi nào cả nhà chúng ta có thể ngồi chung một bàn ăn cơm với nhau thật vui vẻ, khi ấy mẹ đã vô cùng mãn nguyện rồi, mẹ cũng sẽ không cần phải sốt ruột chuyện xem mắt của con nữa.”

Mắt Lệnh Mạn sáng lên: “Thật sao?”

“...” Hạ Vũ Nhu như muốn đổi ý, nhưng cuối cùng vẫn đành cố nhịn gật đầu một cái: “Ừ, chỉ cần con có thể hoà thuận được với Lý Trác Vân, sau này mẹ sẽ không nhúng tay vào chuyện tình cảm của con nữa.”

Lệnh Mạn vội vàng đáp ứng: “Thành giao.”